

ALAFAIR BURKE

VIND MIJ

Haar verleden dreigt
haar in te halen

THRILLER

VIJFTIEN JAAR LATER
ZATERDAG 12 JUNI, 18.32 UUR

Hope Miller liet haar blik van het tankpistool naar de pomp glijden. Toen de teller op vijfenveertig liter sprong, foeterde ze op zichzelf dat ze niet had getankt voordat ze de stad in ging. Ze kon het niet riskeren dat ze met een lege tank kwam te staan.

De dichtstbijzijnde andere klant leunde tegen zijn groene jeep, stond net als zij ongemakkelijk te wachten en te kijken terwijl de digitale nummers versprongen. Ze zag hem naar haar kijken. Toen hij merkte dat ze dat doorhad, schonk hij haar een geforceerde glimlach. Ze lachte niet terug.

Dat verhaal dat je meer spieren gebruikt als je frons dan als je lacht, dat had ze een keer gegoogeld. Gezichtsuitdrukkingen bleken subjectief zijn. Een glimlach, grijns, frons, zelfgenoegzaam lachje: het was maar net hoe de toeschouwer het opvatte. En die stuk of veertig zogeheten gezichts-zenuwen die de spieren aansturen... Sommige mensen hebben die inderdaad allemaal, terwijl bij anderen de helft van die gezichts-zenuwen ontbreekt.

Wetenschappers waren het echter over één ding eens: lachen is aangeboren. Het is een reflex. En het wordt in alle culturen opgevat als een teken van vriendelijkheid.

En een man alleen die 's avonds naar een vrouw alleen lacht bij een tankstation?

Het zou flirten kunnen zijn. Hope vond zichzelf niet per definitie mooi, maar hoe vaak had Lindsay niet gezegd dat ze mannelijke aandacht als een magneet naar zich toe trok?

Het kon ook zijn dat hij wilde dat ze naar hem teruglachte, de non-verbale versie van opmerkingen die mannen maakten naar vrouwen die ze totaal niet kenden – ‘Lach eens, schat, het is een prachtige avond!’ – alsof zij bepaalden hoe een vrouw keek.

Of, bedacht ze toen ze het risico nam nog een keer zijn kant op te kijken, deze man kende haar. Was dit willekeurig oogcontact met een vreemde of was het de automatische glimlach van iemand die haar van vroeger dacht te kennen? Ze hoorde het hem al zeggen: *Hé, ben jij niet...*

Ze zette die gedachte uit haar hoofd. Hij leek niet overdreven nieuwsgierig. Hij was gewoon zo'n man die zonder reden naar onbekenden glimlachte.

Een van de vele nadelen van contant betalen bij een tankstation was dat je vooraf moest inschatten hoeveel brandstof je nodig had. Hope had een creditcard van Lindsay voor noodgevallen, maar die probeerde ze niet te gebruiken. Ze kneep in de hendel – een, twee, drie – om precies aan de veertig dollar te komen die ze binnen aan de caissière had gegeven. Ze gaf zichzelf een schouderklopje omdat ze zo dicht bij het bedrag zat, hing het tankpistool terug in houder en dwong zichzelf om beleefd in de richting van de man te glimlachen.

Toen ze in haar Honda Civic stapte – officieel Lindsays auto, zoals het ook Lindsays creditcard was – zag ze dat jeepman ook klaar was met tanken. Ze werd weer zenuwachtig. Het ging allemaal te snel. Dat gold zowel voor hoelang hij erover had gedaan om de tank van een SUV vol te gooien als voor de tijd die hij nodig had om achter het stuur te krui-
pen. Ze startte de auto zonder eerst haar gordel om te doen. Dat deed ze wel als ze bij het tankstation weg was en op de

ventweg reed. In de achteruitkijkspiegel zag ze dat de jeep haar volgde, dat die zonder gas terug te nemen de ventweg op draaide.

Ze voegde in op de snelweg, de Long Island Expressway, afgekort LIE. De jeep ook. Ze hield zichzelf voor dat de meeste auto's in deze regio dezelfde route volgden. Ze bleef op de rechterbaan rijden, wachtte tot hij haar zou inhalen, maar vijf kilometer verder reed hij nog steeds vlak achter haar. Het was geen bumperklevens, maar niet eens één poging om haar links in te halen? Misschien waren zulke vriendelijke mensen die zonder reden naar vreemden glimlachten ook wel van die rare snuiters die zich, net als zij, altijd aan de snelheidslimiet hielden.

Ze greep het stuur steviger vast toen de koplampen van de jeep haar bleven volgen toen ze afslag 70 nam en Route 111 opdraaide. Ze foeterde op zichzelf: *Je maakt jezelf gek! Het is weekend, het is zomer en je rijdt op de belangrijkste toegangsweg naar de Hamptons. Het is gewoon maar een auto.*

Opeens verscheen er op de linkerbaan een andere set koplampen, pakweg vierhonderd meter achter haar. De afstand werd vlug kleiner. Toen de nieuwe auto onder een straatlantaarn door reed, zag ze dat het een politieauto was: wit met zwaailichten op het dak. Ze haalde haar voet direct van het gaspedaal en remde. Haar blik gleed onwillekeurig naar de snelheidsmeter. Ze reed nu vijftien kilometer onder de snelheidslimiet. Te langzaam rijden was, net als te hard rijden, een goede reden om te worden aangehouden.

Ze gaf gas en keek weer in de achteruitkijkspiegel. De jeep volgde haar nog steeds. Als ze iemand anders was, zou ze misschien wel vlak achter de agent in de witte auto gaan rijden, zou ze hem misschien zelfs rechts inhalen om een aanhouding uit te lokken. Ze zou uitleggen dat het allemaal kwam door die vent in die jeep, met zijn verontrustende glimlach, die haar al veertien kilometer volgde.

Maar die optie was voor Hope uitgesloten. Dat ze geen rijbewijs (helemaal niet) en geen kentekenbewijs (dat wil zeggen een kentekenbewijs op haar naam) had, kon tot ernstigere beschuldigingen leiden: rijden onder invloed, krankzinnigheid, een gestolen auto, zoiets. En dus hield Hope zich keurig aan de snelheidslimiet toen ze door Manorville reed en wachtte tot de agent haar zou inhalen.

De politieauto was twee autolengtes achter haar toen ze pas doorhad dat wat ze voor zwaailichten had aangezien een dakdrager was, die op een doodgewone oude Chevrolet sedan bevestigd was. ‘Klootzak,’ fluisterde ze. Er zou een wet moeten komen die het verbod dat er dingen op witte auto’s werden bevestigd.

Bij Westhampton verliet jeepman eindelijk de hoofdweg. Al dat gepieker was voor niets geweest. Hoe vaak was haar verbeelding de afgelopen vijftien jaar al niet met haar op de loop gegaan? Ze was zo opgelucht dat ze niet lette op de witte pick-uptruck die nu in haar achteruitkijkspiegel de plaats van de jeep innam.

Hope was maar één keer eerder bij het huis geweest, toen Evan de eigenaars probeerde over te halen hem als makelaar te nemen. Hij had haar alleen maar meegenomen om zijn bedrijf groter te laten lijken dan het in werkelijkheid was, maar toen hij haar de baan gaf had ze beloofd dat ze alles zou doen wat hij haar vroeg, zoals vandaag een spoedrit naar Manhattan en weer terug, omdat een van zijn huurders er met de sleutels vandoor was gegaan.

Het huis was een villa met vijf slaapkamers en vier badkamers in Sagaponack, aan de zuidkant (ook wel bekend als de goede kant) van de Montauk Highway. Vraagprijs: 2.999.900 dollar, net geen drie miljoen. Dat zou het huis nooit opbrengen, maar Evan noemde een hoog bedrag om de eigenaars te verleiden met hem in zee te gaan. Door wat de makelaar

na zijn eerste bezoek op de achterkant van een envelop had geschreven, wist Hope dat hij het stel onder druk zou zetten om elk bod boven de tweeënhalve miljoen dollar in contanten te accepteren. Evan zou de verkoopprijs op papier dan op twee miljoen houden, waarna hij de eigenaars belastingvrij een half miljoen dollar handje contantje zou geven, waarbij hij een deel van zijn commissie opofferde om de opdracht binnen te halen. Hope had gedacht dat de Stansfields – Stan en Robin, het stel van wie het huis was – veel te aardig en te normaal waren om met zo'n regeling akkoord te gaan, maar volgens Evan deed iedereen dat hier. *Natuurlijk, Evan*. Net als iedere legitieme makelaar bereid was een voormalige serveerster in dienst te nemen die geen burgerservicenummer had en contant betaald moest worden.

Evan was zonder enige twijfel een louche figuur, maar hij was een goede coach gebleken sinds ze vorige maand hier was komen wonen. Ze had gezien hoe hij huizen verkoopklaar maakte en hij had haar precies uitgelegd hoe een huis eruit moest zien, wat voor sfeer er moest hangen en zelfs hoe het er moest ruiken, zodat een koper direct toehapte.

Bovendien was zo'n klusje echt iets voor haar. Hoe vaak had ze niet te horen gekregen dat ze overdreven oog voor detail had?

Drie uur nadat ze bij het huis was aangekomen, ging ze in gedachten de checklist af. Opruimen was het leukste gedeelte. Evan had toestemming van de eigenaars gekregen om alle persoonlijke voorwerpen, zoals familiefoto's en prullaria die de aandacht zouden afleiden, uit het zicht te halen. Ze verdeelde de bloemen – die ze bij een delicatessenzaak in de stad had gekocht in plaats van bij een bloemist in East Hampton, zodat ze een deel van het geld dat ze daarvoor had gekregen in haar eigen zak kon steken – over twee vazen: een in de woonkamer en een in de eetkamer. Het kleed dat ze in opdracht van Evan had gekocht, legde ze in de hal bij

de voordeur om de slijtage van de vloerplanken te verhullen. Ze had zelfs kaneelbroodjes in een schaal in de koelkast klaargezet. Als Evan morgen om twaalf uur hier aankwam, hoefde hij alleen nog maar de oven aan te zetten. Een beetje zoals bij een kookprogramma, maar dan de makkelijke versie met kaneelbroodjes uit blik.

Uiteraard waren deze oppervlakkige verbeteringen volkomen onbelangrijk. Dit huis was, naar South Forkse maatstaven, een bouwval. Terracottategels in de keuken, laminaat aanrechtbladen, vies ouderwets behang. Wat het huis aantrekkelijk maakte, was het perceel: 0,8 hectare aan een doodlopende straat. De koper zou het huis laten afbreken en er een nieuw huis laten neerzetten. Maar in de Hamptons werd er zelfs voor de verkoop van een sloophuis een show opgevoerd.

Ze was bijna klaar met haar controleronde toen ze een probleem ontdekte. De ramen!

‘Kopers in de Hamptons willen een licht, zonnig, fris huis. Geen mancave,’ had Evan tegen haar gezegd.

Met elke luxaflex die ze optrok ging ze vlugger lopen. Het enige wat ze buiten zag, was duisternis. Toen ze in haar een-tje in de woonkamer stond, waarvan ze de verlichte weerschijn in al die ruiten zag, liepen de rillingen haar over de rug.

Ze liep een laatste keer door het huis. Het zag er perfect uit. Ze stuurde een berichtje naar haar baas: *Het huis is helemaal klaar. Ik heb het vanavond al gedaan om morgen niet in tijdnood te komen. Nogmaals dank voor je vertrouwen in me, Evan. Ik hoop dat jij en de kinderen het leuk hebben daar!*

Ze legde de sleutel terug in het kluisje onder de vlonder in de achtertuin en vergrendelde de glazen schuifpui naar de keuken. De voordeur zou automatisch achter haar in het slot vallen. Toen ze aanstalten maakte om te vertrekken, was Hope trots op zichzelf. Ze had deze baan helemaal

zelf gevonden, zonder hulp van Lindsay of wie dan ook uit Hopewell. En ze was er goed in. Als mensen haar leerden kennen als Evans assistente – in plaats van ‘die arme Hope’ – kon ze uiteindelijk misschien werk vinden als binnenhuis-architect of kon ze een professionele opruimcoach worden die een huis van het dak tot de kelder reorganiseert. Ze zou via Yelp en Instagram aan klanten kunnen komen die ze dan contant liet betalen. Er was geld zat in de Hamptons.

Hope glimlachte automatisch toen ze zijn gezicht bij de voordeur zag. Ze reageerde anders dan op de man bij het tankstation. Dit was glimlachen op een neurologisch niveau, aangestuurd door een primair, emotioneel deel van de hersenen.

Zoals een mensengezicht instinctief reageert als je een oude bekende op een onverwachte plaats ziet.

Haar hersenen deden er een paar seconden langer over om te reageren dan haar gezichtspieren. *Hij hoort hier niet te zijn.*

Ze draaide zich om en wilde wegrennen, maar hij greep haar arm vast. Het gevoel van zijn vingers die zich in haar huid boorden, bracht oude herinneringen naar boven. Het was vijftien jaar geleden.

Hij boog zich dicht naar haar toe en glimlachte, maar er was niets vriendelijks aan.

‘Wat voor spelletje speel je, Hope? Zo heet je nu toch?’